

M'ho hauria pogut dir

La trompada ha traspassat la muralla dels tres pedaços planxats, l'un sobre l'altre, per la mare

Foto: Steven Guzzardi

Ell s'està en un cantó. A l'entrada del parc, just al costat del banc de fusta. N'estàs segura, que no et calen? (A la botiga fent-me la gran he dit que no, que no les necessitaria). Amb cadascun dels deu dits agafó el manillar blau marí, potser amb massa força, però és que necessito agafar-m'hi amb força. El primer peu. L'altre encara a terra. Ai, que tremolo. Ai, que tremola tot. Tanco els ulls, moc la cama. Així ràpid, com els valents. Patapam. Els colzes que em cremen. La roda mig torta que gira sense anar enlloc.

Per dins, m'ho noto, sé que tinc els genolls pelats. Per fora, es veu d'una hora lluny, els pantalons verds estan mig esparracats. La trompada ha traspassat la muralla dels tres pedaços planxats, l'un sobre l'altre, per la mare. I encara se n'amuntegaran dos o quatre abans que em confessin ja-no-puc-més. I algú els llenci i del mal que em fa no tenir-los, els meus pantalons verds, jo mateixa esborri aquest adéu del cap.

Vaig anar cada tarda al parc resseguint la meva carretera invisible: del gronxador fins al tobogan. I gira i torna. Vaig caure de totes les maneres que podia caure. El remei: aigua de la font i avall. Fins que cada vegada tremolava menys. Fins que vaig anar més enllà i més i tot d'una m'enfilava

per la vorera i després pel carrer i que pitin, si volen, els cotxes. Un somriure immens. Mireu. Mireu. Que ja en sé. (Em vaig atrevir a alçar la mà un pam i tres segons). I no sóc gran, només m'ho faig.

Qui m'hauria dit que divuit anys després, en el fons, encara estaria aprenent a pedalejar. Que a vegades enyoraria un algú que, al moment precís -amb els llavis tallats o la pena dins del pit-, tingués els braços i l'abraçada a punt. O unes rodetes per si volgués fer d'aprenent abans de. Que entre els vuit i els vint-i-sis anys hi hauria tantes coses en comú: a vegades només tens por perquè recordes que n'has de tenir. Ser tenaç o tossut és la manera d'arribar-hi. Tot i que a la vida el volant -per molt que els dits s'hi aferrin- el condueix algú, que no sé quin nom té, però que no sóc sempre jo.

M'ho hauria pogut dir l'avi, tot això. Però ell, prudent, des del costat del banc, només em mirava de reüll.